

In memoriam - Un gând de aleasă recunoștință și deosebită prețuire acum, la mutarea la cereștile și veșnicele lăcașuri a Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Nicolae Corneanu – Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului...

Cuprins fiind de emoție, respect și recunoștință m-am tot gândit, preț de mai multe ore, cum să-mi pot exprima, cât mai bine, în câteva rânduri, aceste stări și sentimente față de viața, opera, activitatea și personalitatea complexă și completă a *Înaltpreasfințitului Părinte Dr. Nicolae Corneanu – Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului*, acum, cu prilejul mutării sale la cereștile și veșnicele lăcașuri... A unui distins ierarh, cu peste nouăzeci de ani de viață și peste cincizeci de ani de slujire apologetică, arhierască și mitropolitană, jertfelnică și mărturisitoare, cu timp și fără timp, în spiritul buneii noastre înțelepciuni și cuminenii tradiționale și autentice a Poporului nostru Românesc, din partea de Vest a Țării!...

Constat, cu oarecare strângere de inimă, că nu este ușor să faci un asemenea lucru, mai ales pentru unul ca mine care l-am cunoscut de, relativ, puțină vreme adică de numai douăzeci și trei de ani, în condițiile în care a fost slujitorul și arhipăstorul duhovnicesc, a preoților și credincioșilor ce viețuiesc în cuprinsul teritorial canonic al *Arhiepiscopiei Timișoarei și Mitropoliei Banatului*, de peste cincizeci de ani (de peste o jumătate de veac), fiind, până în momentul de față, decanul de vârstă (și în privința vârstei și în cea a vechimii în funcție) în rândul Mitropoliților Bisericii Ortodoxe Române!...

În viziunea, în mintea și în inima mea personalitatea *Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu* s-a conturat și s-a identificat prin câteva trăsături și calități distincte și anume: în primul rând prin maturitatea și bogata experiență sau înțelepciune pastorală și duhovnicească, prin atașamentul față de valorile spirituale, perene ale poporului nostru, prin felul său de a fi, unul foarte calm, blând și așezat, și, totodată, foarte firesc și mai puțin sofisticat sau complicat; după aceea prin tenacitatea, fermitatea și perseverența, prin dispoziția pe care o avea spre intensificarea eforturilor în vederea rezolvării unei probleme, atunci când situația o reclama; prin cultura teologică, duhovnicească, și nu numai, cu care a fost înzestrat, datorită muncii și tenacității *Înaltpreasfințitului Sale* – deoarece era un erudit, un cult și un autodidact înăscut, precum și foarte consecvent cu el însuși, de-a lungul întregii sale vieți; prin luciditatea și spiritul critic însoțit de foarte multă înțelegere și condescendență; apoi prin spiritul de disciplină și bună rânduială, în primul rând cu propria sa persoană, revelat cu fiecare slujire ori cu fiecare predică sau cuvântare, susținute într-un mod foarte accesibil și înțelept, coerent (dar) și consistent, în diferite împrejurări ori cu diferite prilejuri sau ocazii!...

De asemenea, mai avea și calitatea de a fi un om de o sinceritate, discreție, modestie și noblețe spirituală, interioară, ieșite din comun, care îți inspira foarte multă încredere, confort sufletesc sau lăuntric, precum și dragoste față de valorile eterne ale spiritualității noastre românești și ortodoxe!...

Părintele Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu a ajuns la o vârstă și la o maturitate sau experiență la care, probabil, s-a gândit mai mult la ce a fost în urmă, făcându-și tot felul de bilanțuri cu privire la aspectele și valențele, diverse și variate ale activității sale, care a fost una foarte folositoare multor oameni – slujitori ai altarelor sau credincioși ai Bisericii noastre dreptmăritoare!...

Cugetând la activitatea și la personalitatea *Înaltpreasfințitului Sale*, care a fost una foarte bine conturată și cât se poate de autentică și de firească, mă gândesc la darul omului providențial cu care l-a înzestrat Creatorul și Stăpânul nostru al tuturor – Domnul

Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos – Marele Arhiereu, pe care *Înaltpreasfinția Sa* l-a cinstit și l-a slujit întotdeauna cu toată sinceritatea, dragostea și abnegația!...

M-aș bucura să știu că atât contemporanii cât și posteritatea îi vor acorda, totdeauna, cinstea, recunoștința și prețuirea cuvenită pentru tot ce a făcut, pentru ceea ce a fost și a însemnat în conștiința și în memoria noastră colectivă, care, mă rog lui Dumnezeu să nu fie alterată și o spun aceasta cu mare înfrigurare fiindcă, din păcate, noi cam avem „darul” acesta de a ne uita, foarte repede binefăcătorii și înaintașii noștri dar încerc, totuși, să-mi fac un act de încurajare și de optimism și să cred că ori de câte ori va fi pomenit numele său va fi pronunțat cu venerație și respect pentru tot binele pe care l-a făcut atâtor oameni și care fapte sunt consemnate de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos – Arhiereul Cel Veșnic în Împărăția Sa cea cerească și veșnică de care, ne rugăm Lui, să aibă parte!...

Așadar, sunt deplin încredințat, că sunt foarte mulți oameni de rând, credincioși și slujitori ai Bisericii noastre strămoșești, care se roagă Bunului Dumnezeu, să îi dăruiască iertarea păcatelor și așezarea lui cu dreptii și cu aleșii Săi, răsplătindu-i pentru faptul că i-a făcut pe ei sau pe copiii lor oameni cu școală teologică înaltă, încheiată, și pe care, apoi i-a hirotonit ierarhi, preoți și diaconi, după care i-a instalat în eparhiile și parohiile încredințate lor spre păstoriarea turmei celei cuvântătoare, spre Slava lui Dumnezeu – Păstorul cel Bun; apoi a târnosit și binecuvântat atât de multe biserici și lăcașuri de închinare – fapt care nu poate fi uitat în istoria acestor locuri - marcate de prezența și activitatea *Înaltpreasfinției Sale*, atât de prodigioasă (și) care s-a desfășurat pe parcursul atâtor ani; rugăciuni cărora mă alătur și eu, dorindu-i, încă odată, dezlegarea de toate cele pământești și trupești și așezarea în comuniunea și comunitatea, cea cerească și veșnică a Preasfintei Treimi!...

În altă ordine de idei, vom afirma și reține faptul, referindu-ne la câteva date biografice ale *Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae Corneanu*, că, Duhul Domnului a împărțit păstorilor sufletești ai neamului nostru românesc diferite daruri duhovnicești. Unii au fost buni și renumiți Părinți Spirituali, îndreptând pe cei greșiți, alții au suferit pentru turma lor greutățile vremurilor și nu au părăsit-o la necaz. Unii au fost tari în credință, alții au fost pildă de smerenie. Unii au luminat prin știința lor, iar alții prin dreaptă cârmuire. Dragostea de carte și credință l-a chemat devreme pe *Înaltpreasfinția Sa Dr. Nicolae Corneanu - Mitropolitul Banatului*. Căci, este binecunoscut atașamentul și devotamentul dedicat și închinat slujirii lui Dumnezeu, prin renunțarea la bucuriile personale, exemplar reprezentat de *Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae*, cu atât mai mult cu cât a fost considerat și recunoscut sau acreditat ca fiind cel mai longeviv Arhiereu și Ierarh al Bisericii Ortodoxe Române, contemporane, căci a fost de cincizeci și doi de ani în această funcție, slujire și demnitate. Foarte iubit de credincioși, *Părintele Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae* a continuat să uimească prin puterea cu care a suportat și îndurat toate nevoințele trupului, și care au fost deloc ușoare, seninătatea chipului, a glasului ce a păstrat aceleași inflexiuni și peste care timpul nu s-a îndurat să lase urme, precum și nealterata sa încredere în puterea lui Dumnezeu pe care a insuflat-o permanent acelora care i s-au adresat. Cuvintele sale blânde dar pline de conținut, mesaj și miez au fost un sincer și adevărat îndemn spre a merge mai departe, înfruntând vicisitudinile acestor vremuri tulburi, când oamenii se simt oarecum dezrădăcinați. Și-a înțeles misiunea de la bun început, știa că a urma acest drum al credinței înseamnă a fi frământat, a-ți pune întrebări, a învăța mereu, a o lua iar și iar de la capăt...

Înaltpreasfinția Sa Nicolae Corneanu - Mitropolitul Banatului, s-a născut la data de 21 noiembrie anul 1923 la Caransebeș, județul Caraș-Severin, într-o familie de preoți. Tatăl său era Preot la Biserica Sfântul Ioan Botezătorul din orașul Caransebeș, iar unchiul a fost Secretarul Episcopului Miron Cristea. Pentru că tatăl său a murit de tânăr, copilăria *Înaltpreasfințitului Părinte Nicolae* a fost marcată de dragostea pentru cele sfinte pe care mama sa i-a insuflat-o. Între anii 1934 - 1942 a urmat Școala elementară și Liceul în

orașul Caransebeș, alegând să urmeze la București cursurile Facultății de Teologie. Încă din anul I publică articole pe teme patristice. La Crăciunul anului 1943 este hirotonit Diacon celibatar de către Episcopul Veniamin Nistor al Caransebeșului, în Biserica Parohiei Obreja, județul Caraș-Severin. Licențiat în Teologie, după absolvirea facultății își concentrează eforturile în vederea pregătirii tezei sale de doctorat, iar la 30 iunie 1949 își va susține teza cu titlul: *“Viața și petrecerea Sfântului Antonie cel Mare. Începuturile monahismului creștin pe Valea Nilului”* sub coordonarea regretatului Părinte Profesor de Patrologie și literatură Patristică Ioan G. Coman.

Revenind pe plaiurile natale, este numit Profesor suplinitor la Academia Teologică din Caransebeș și după desființarea istoricei Episcopii de aici merge la Timișoara, unde este numit în anul 1949 Secretar, apoi Referent principal la Centrul Eparhial, iar între anii 1952 - 1956 ocupă funcția de Consilier Cultural al Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului. Din anul 1956 reia activitatea în învățământul teologic ca profesor la Seminarul Teologic din Caransebeș, unde predă greaca și franceza până la 1 martie 1959 când devine Conferențiar Universitar la Catedra de Îndrumări Misionare a Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu, predând Teologia simbolică și Limba greacă. Dascăl de elită, cu o temeinică pregătire, dublată de un larg orizont de cultură generală, profil de enciclopedist, a format generații întregi, toți cei care i-au audiat cursurile având mereu în minte și în inimă chipul profesorului de vocație. Prelegerile sale atrăgeau îndeosebi prin claritate și eleganță în ceea ce privește stilul și maniera de prezentare. Ținuta sa sobră și dragostea față de studenți au lăsat urme de neșters în sufletele acestora.

În anul 1960 este hirotonit Preot de către viitorul și de pie memorie Patriarh Teoctist Arăpașu, pe atunci Episcop Vicar Patriarhal, iar la 15 decembrie este ales Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului. Se călugărește la Mănăstirea Cernica de lângă București, la data de 12 ianuarie anul 1961, păstrând numele de *Nicolae*. Este hirotonit Arhiepiscop în Biserica “Sfântul Spiridon Nou” din București la 15 ianuarie 1961, de către Patriarhul Justinian Marina, împreună cu alți doi ierarhi, instalarea în funcția de Episcop al Aradului având loc la 22 ianuarie același an, în Catedrala Episcopală din municipiul Arad.

La 17 februarie 1962, același Colegiu Electoral al Patriarhiei Române, îl alege în scaunul vacant de *Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului*. A fost instalat la 4 martie 1962 în Catedrala Mitropolitană din municipiul Timișoara, de către Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina și alți membri ai Sfântului Sinod. În anii '80 a colaborat cu Institutul Ecumenic “Pro Oriente” din Viena - Austria susținând mai multe prelegeri și comunicări. Între anii 1978 - 1981 a activat ca Membru în Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor și, de asemenea, Delegatul Patriarhiei Române la instalarea Papilor Ioan Paul I și Ioan Paul al II - lea.

A răspuns o vreme de comunitățile ortodoxe române de peste hotare. Ca ierarh s-a îngrijit de problemele administrative și gospodărești din eparhie, având numeroase inițiative printre care sprijinirea ridicării și pictării a zeci de noi lăcașuri de cult, restaurarea unor monumente istorico - bisericesti din eparhie, sprijinirea mănăstirilor și înființarea Facultății de Teologie din Timișoara. Urmare neobositelor preocupări cărturărești, *Înaltpreasfinția Sa* este ales, în anul 1992, Membru de Onoare al Academiei Române și Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Este “Cetățean de Onoare” al orașelor Timișoara, Lugoj și Caransebeș.

În anul 1997 i s-a înmănat Premiul Grupului pentru Dialog Social “Pentru întreaga viață închinată adevărului, dreptății și libertății”. În anul 2000 i s-a conferit Ordinul Național “Pentru Merit” în grad de Mare Cruce conferit de Președinția României. În anul 2008 a primit din partea Majestății Sale Regele Mihai I Ordinul “Crucea Casei Regale a României”, de asemenea între anii 1975 - 2012 a fost Membru în Asociația Internațională de Studii Patristice.

„Porunca cea mai mare pe care ne-a lăsat-o Iisus Hristos este să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele ca pe tine însuși. Atunci, dacă ai îndatorirea să-ți ajuți semenul, Biserica nu poate lipsi din această relație, are menirea s-o pună în practică, în viața de fiecare zi”, a spus, la un moment dat, *Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae Corneanu*, a cărui viață, biografie, carieră și carte de vizită, impresionantă, ne face să ne gândim că viața și activitatea *Înaltpreasfinției Sale* cu siguranță va necesita cel puțin o amplă lucrare, o monografie cuprinzătoare, complexă și completă, spre folosul duhovnicesc al credincioșilor și ca exemplu, pildă și reper pentru oamenii și vremurile ce vor veni!...

***Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!
Veșnică să-i fie pomenirea! Amin!***

***Cu aleasă prețuire și deosebită recunoștință,
Dr. Stelian Gomboș***